

Pretty Little Liars

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 1

VRIENDSCHAP

Vertaald door Sabine Mutsaers

moon

Eerste druk 2007

Vijfde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Pretty Little Liars*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2007

© Sara Shepard, 2007

© Vertaling uit het Engels: Sabine Mutsaers, 2007

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2007

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3566 9

ISBN 978 90 443 3749 5 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor JSW

*Drie personen kunnen een geheim bewaren,
mits twee van hen dood zijn*
Benjamin Franklin

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Stel je voor, het is een paar jaar geleden, de zomer tussen de eerste en de tweede klas van de middelbare school. Je bent lekker bruin van het zonnen aan jullie met rotspartijen versierde zwembad, je loopt rond in je nieuwe joggingpakje van Juicy Couture (weet je nog dat iedereen die droeg?) en je gedachten zijn bij de jongen die je leuk vindt, van wie we de naam maar niet zullen noemen, die op een andere school zit dan jij en die als bijbaantje spijkerbroeken opvouwt bij Abercrombie in het winkelcentrum. Je eet je chococrispies precies zoals jij ze lekker vindt – met veel magere melk – en dan zie je ineens de foto van een vermist meisje op het melkpak staan. Ze is knap – waarschijnlijk knapper dan jij – en heeft pretlichtjes in haar ogen. Je denkt: *hmm, misschien houdt zij ook wel van zachte, kleffe chococrispies*. En je durft te wedden dat zij de jongen van Abercrombie ook een lekker ding zou vinden. Dan vraag je je af hoe het komt dat iemand die zo... nou ja, die zoveel op jou lijkt, vermist is geraakt. Je dacht dat alleen van die types die aan missverkiezingen meededen op melkpakken terechtwamen.

Niet dus.

Aria Montgomery begroef haar gezicht in het gazon van haar beste vriendin Alison DiLaurentis. ‘Verrukkelijk,’ mompelde ze.

‘Zit je nou aan het gras te ruiken?’ riep Emily Fields achter

haar, terwijl ze met haar lange, sproetige arm het portier van haar moeders Volvo dichtduwde.

‘Het ruikt lekker.’ Aria veegde een roze gestreepte lok uit haar ogen en snoof de warme avondlucht op. ‘Naar zomer.’

Emily zwaaide haar moeder na en hees de suffe spijkerbroek op die los om haar smalle heupen hing. Emily was al wedstrijd-zwemster sinds de puppyzwemles, en ook al stond het Speedo-badpak haar prachtig, ze droeg nooit strakke of leuke kleren zoals de andere meiden in de eerste klas. Dat kwam doordat Emily’s ouders altijd zeiden dat karakter van binnenuit moest komen. (Al was Emily er tamelijk zeker van dat je karakter er niet op vooruit zou gaan als je gedwongen werd je korte, strakke T-shirt-je met de opdruk IRISH GIRLS DO IT BETTER achteraan in je ondergoedla te verstoppen.)

‘Kom op!’ Alison draaide pirouettes in de voortuin. Haar haar zat in een slordige paardenstaart en ze liep nog in haar opgestroopte hockeyrokje omdat ze die middag het eindfeest had gehad. Alison was de enige brugklasser die in het team van JV was gekomen; ze mocht meerijden met de oudere meisjes van Rosewood Day Prep School, die keihard Jay-Z draaiden in hun Cherokees en Alison besprenkelden met parfum voordat ze haar thuis afzetten, zodat ze niet meer naar hun sigaretten zou ruiken.

‘Mis ik iets?’ riep Spencer Hastings, en ze glipte door het gat in Ali’s heg om zich bij de anderen te voegen. Spencer woonde naast Alison. Ze zwiepte haar lange, zijdezachte, donkerblonde paardenstaart over haar schouder en nam een slokje uit haar dure paarse waterflesje. Het was Spencer afgelopen herfst niet gelukt om samen met Alison in het JV-team te komen, en nu moest ze genoeg nemen met het team van haar eigen jaargenoten. Ze had een jaar lang keihard getraind om haar hockeykunsten te verbeteren, en de meiden wisten zeker dat ze net nog in de tuin op haar dribbel had geoefend. Spencer kon er niet tegen als iemand ergens beter in was dan zij. Vooral niet als die iemand Alison was.

‘Wacht op mij!’

Toen ze zich omdraaiden, zagen ze Hanna Marin uit de Mercedes van haar moeder stappen. Ze struikelde over haar eigen tas en zwaaide wild met haar mollige armen. Sinds haar ouders het jaar daarvoor waren gescheiden, was Hanna langzamerhand steeds dikker geworden en uit al haar kleren gegroeid. Ali sloeg geërgerd haar ogen ten hemel, maar de andere meisjes deden alsof ze het niet zagen. Zo gaat dat met beste vriendinnen.

Alison, Aria, Spencer, Emily en Hanna waren met elkaar bevriend sinds ze het jaar daarvoor door hun ouders waren opgegeven om iedere zaterdagmiddag op school vrijwilligerswerk te doen voor een goed doel; allemaal behalve Spencer, die het écht vrijwillig deed. Misschien had Alison daarvoor al van de andere vier gehoord – zij hadden in ieder geval wel veel over Alison geweten. Ze was volmaakt. Mooi, grappig en slim. Populair. De jongens wilden Alison zoenen en de meisjes – zelfs de oudere – wilden haar *zijn*. Dus de eerste keer dat Ali lachte om een grapje van Aria, de eerste keer dat ze Emily een vraag stelde over zwemmen, dat ze tegen Hanna zei dat ze een mooi truitje aanhad of opmerkte dat Spencer een véél netter handschrift had dan zij, waren ze verkocht. Vóór Ali hadden ze zich foute spijkerbroeken gevoeld, met een hoge taille zoals alleen moeders ze droegen, opvallend om de verkeerde reden, maar dankzij Ali voelden ze zich nu perfecte Stella McCartney-jeans die als gegoten zaten en die niemand kon betalen.

Nu, ruim een jaar later, op de laatste dag van de brugklas, waren ze niet alleen vriendinnen, ze waren hét groepje van Rosewood Day. Er was een hoop gebeurd voor het zover was gekomen. Ieder logeerpertijtje en ieder schoolreisje was een nieuw avontuur geweest. Als ze samen waren, was zelfs het huiswerklokaal gedenkwaardig. (Het voorlezen van een hartstochtelijk briefje van de captain van het roeiteam aan zijn wiskundelerares via de luidsprekers was inmiddels legendarisch op school.) Maar er waren ook dingen die ze allemaal wilden vergeten, en er was één geheim waarover ze echt niet konden praten. Ali zei dat ge-

heimen hun vijfvoudige vriendschap juist voor eeuwig bezegelden. Als dat waar was, waren ze vriendinnen voor het leven.

‘Wat ben ik blij dat deze dag voorbij is,’ kreunde Alison voordat ze Spencer zachtjes terugduwde door het gat in de heg. ‘Kom, dan gaan we naar jullie schuur.’

‘Ik ben blij dat de *brugklas* voorbij is,’ zei Aria terwijl ze met Emily en Hanna achter Alison en Spencer aan liep naar de tot gastenverblijf verbouwde schuur/stal waar Spencers oudere zus Melissa haar laatste twee jaar van de middelbare school had gewoond. Gelukkig had ze nu eindexamen gedaan en zou ze die zomer naar Praag vertrekken, dus vanavond hadden de meiden de schuur voor zichzelf.

Opeens hoorden ze een piepstemmetje. ‘Alison! Hoi, Alison! Hoi, Spencer!’

Alison draaide zich om naar de straat. ‘Echt niet,’ fluisterde ze.

‘Echt niet,’ zeiden Spencer, Emily en Aria haar snel na.

Hanna fronste haar voorhoofd. ‘Shit.’

Het was een spelletje dat Ali had overgenomen van haar broer Jason, die in het laatste jaar van Rosewood Day zat. Jason en zijn vrienden deden dat altijd op schoolfeesten wanneer ze de meiden bekeken: de laatste die ‘echt niet’ riep, moest de hele avond het lelijkste meisje bezighouden terwijl zijn vrienden mochten aanpappen met haar knappe vriendinnen; eigenlijk kwam het erop neer dat je daardoor zelf net zo suf en onaantrekkelijk was als dat meisje. In Ali’s variant riepen de meiden ‘echt niet’ zodra er iemand bij hen in de buurt kwam die lelijk of niet cool was, of gewoon iemand die het wat minder goed had getroffen.

Deze keer was ‘echt niet’ gericht op Mona Vanderwaal – een sloom kind dat verderop in de straat woonde en niets liever deed dan proberen vriendinnen te worden met Spencer en Alison – en haar twee vreselijke vriendinnen Chassey Bledsoe en Phi Templeton. Chassey had de schoolcomputer gehackt en daarna nota bene aan de *directeur* uitgelegd hoe hij het systeem beter kon beveiligen, en Phi Templeton liep altijd rond met een jojo; dat zegt

genoeg. De drie staarden naar de meiden vanaf het midden van de stille straat in de rustige woonwijk. Mona zat op haar Razor-scooter, Chassey op een zwarte mountainbike en Phi was te voet – met haar jojo natuurlijk.

‘Hebben jullie zin om *Fear Factor* te komen kijken?’ riep Mona.

‘Sorry,’ zei Alison met een neplachje. ‘We hebben het nogal druk.’

Chassey fronste haar wenkbrauwen. ‘Willen jullie dan niet zien hoe ze insecten eten?’

‘Gatver!’ fluisterde Spencer tegen Aria, die meteen begon te doen alsof ze onzichtbare vlooiën van Hanna’s hoofd plukte, als een aap.

‘Goh, jammer hoor.’ Alison hield haar hoofd schuin. ‘We hebben een logeerpertijtje dat we al lang geleden afgesproken hadden. Een andere keer misschien?’

Mona keek naar de stoep. ‘Ja, da’s goed.’

‘Tot kijk.’ Alison draaide zich om en rolde met haar ogen, en de anderen deden hetzelfde.

Ze liepen door de poort achter het huis van Spencer. Links van hen lag de tuin van Alison, waar haar ouders een twintigpersoons tuinhuisje aan het bouwen waren voor hun uitgebreide picknick-feestjes. ‘Góddank zijn de bouwvakkers er vandaag niet,’ zei Ali met een blik op een gele bulldozer.

Emily verstarde. ‘Hebben ze weer rare dingen tegen je gezegd?’

‘Af, Killer,’ zei Alison. De anderen giechelden. Soms noemden ze Emily ‘Killer’, alsof ze Ali’s pitbull was. Vroeger had Emily dat ook grappig gevonden, maar de laatste tijd lachte ze niet meer mee.

De woonschuur was een stukje verderop. Hij was klein en knus, met een groot raam dat uitkeek op de uitgestrekte boerderij van Spencers ouders, waar zelfs een molen bij hoorde. Hier in Rosewood, in Pennsylvania, woonden meer mensen in een verbouwde boerderij met vijfentwintig slaapkamers en een zwembad plus jacuzzi met mozaïektegeltjes, zoals Spencer, dan in een

standaard rijtjeshuis. In Rosewood rook het 's zomers naar seringen en pasgemaaid gras, en 's winters naar verse sneeuw en houtkachels. Je had er weelderige hoge pijnbomen, vele hectaren familieboerderijen en schattige vosjes en konijnen. Je kon er geweldig winkelen en er waren volop zaaltjes en parken waar je je verjaardag of diploma-uitreiking kon vieren, of gewoon een feest kon geven omdat je daar toevallig zin in had. En de jongens in Rosewood waren verrukkelijk: stralend en gezond alsof ze zo uit een catalogus van Abercrombie waren gestapt. Dit was de goudkust van Philadelphia, vol blauw bloed en stokoud geld, en nóg oudere schandalen.

Bij de woonschuur aangekomen hoorden de meisjes gegiechel. Iemand gilte: 'Hou óp, zei ik!'

'O, god,' kreunde Spencer. 'Wat doet zij nou hier?'

Toen Spencer door het sleutelgat gluurde, zag ze Melissa, haar brave, keurige oudere zus die overal in uitblonk – en die nu op de bank lag te stoeien met Ian Thomas, haar smakelijke vriendje. Spencer trapte met de hak van haar schoen de deur open. In de woonschuur rook het naar mos en licht aangebrande popcorn. Melissa draaide zich om.

'Wat krijgen we verdomme...' begon ze. Toen zag ze de anderen en zei ze lachend: 'O, hallo.'

De meiden keken naar Spencer. Die klaagde voortdurend dat Melissa een valse superbitch was, dus waren ze steeds weer verbaasd wanneer Melissa heel aardig tegen hen deed.

Ian stond op, rekte zich uit en grijnsde naar Spencer. 'Hoi.'

'Hallo, Ian,' antwoordde Spencer, meteen een stuk opgewekter. 'Ik wist niet dat jij hier was.'

'Dat wist je wel.' Ian glimlachte flirterig. 'Je stond ons te bespieden.'

Melissa schikte haar lange blonde haar en haar zwartzijden haarband en keek haar zusje aan. 'Wat is er?' vroeg ze een beetje beschuldigend.

'Eh... het was niet mijn bedoeling om hier zomaar binnen te vallen...' hakkelde Spencer. 'Maar jij zou er vanavond niet zijn.'

Ian gaf Spencer een speels stompje op haar arm. 'Ik plaag je maar wat,' zei hij.

Ze voelde een rode vlek in haar hals omhoogkruipen. Ian had warrig blond haar, slaperige lichtbruine ogen en een verrukkelijk wasbordje waar je maar moeilijk vanaf kon blijven.

'Wauw,' zei Ali net iets te hard. Iedereen keek naar haar. 'Melissa, Ian en jij zijn echt een ge-wel-dig stel. Dat heb ik je nooit gezegd, maar dat is me van het begin af aan opgevallen. Vind je ook niet, Spence?'

Spencer knipperde met haar ogen. 'Eh...' zei ze zachtjes.

Melissa staarde Ali perplex aan en wendde zich toen weer tot Ian. 'Kan ik jou buiten even spreken?'

Ian dronk zijn flesje Corona leeg terwijl de meisjes toekeken. Zelf dronken ze alleen superstiekem uit de flessen drank die bij hun ouders in de kast stonden. Hij zette het lege flesje neer en grijnsde nog één keer naar hen toen hij achter Melissa aan naar buiten liep. Voordat hij de deur achter zich dichtdeed, knipoogde hij nog even.

Alison veegde haar handen af. 'Weer een probleem opgelost door Ali D. Ga je me nog bedanken, Spence?'

Spencer gaf geen antwoord. Ze had het te druk met uit het raam aan de voorkant van de schuur kijken. De paarse lucht werd verlicht door vuurvliegjes.

Hanna liep naar de achtergelaten schaal popcorn en graaide er een handvol uit. 'Goh, wat een lekker ding is die Ian. Hij ziet er nog beter uit dan Sean.' Sean Ackard was een van de knapste jongens uit hun klas en het onderwerp van Hanna's eeuwige fantasieën.

'Weet je wat ik heb gehoord?' zei Ali terwijl ze zich op de bank liet vallen. 'Dat Sean houdt van meisjes met een stevige eetlust.'

Hanna leefde helemaal op. 'Echt waar?'

'Née.' Alison snoof sarcastisch.

Langzaam liet Hanna de handvol popcorn terug in de schaal vallen.

'Meiden,' zei Ali. 'Ik weet wat wij gaan doen.'

‘Toch niet weer naaktlopen, hè?’ Emily giechelde. Dat hadden ze een maand geleden een keer gedaan – in de vrieskou nota bene – en hoewel Hanna had geweigerd haar hemd en dag-van-de-weekslipje uit te trekken, hadden de anderen spiernaakt door een kaal maïsveld in de buurt gerend.

‘Dat vond jij net iets te leuk,’ mompelde Ali. Emily’s glimlach bestierf op haar lippen. ‘Nee, iets anders,’ zei Ali. ‘Iets wat ik speciaal voor de laatste schooldag heb bewaard: ik kan mensen hypnotiseren.’

‘Hypnotiseren?’ herhaalde Spencer.

‘Dat heb ik van de zus van Matt geleerd,’ antwoordde Ali, met een blik op de ingelijste foto’s van Melissa en Ian op de schoorsteenmantel. Haar vriendje van de week, Matt, had hetzelfde zandkleurige haar als Ian.

‘Hoe doe je dat dan?’ vroeg Hanna.

‘Sorry, ik heb geheimhouding moeten beloven,’ zei Ali, en ze draaide zich weer om. ‘Zullen we eens kijken of het lukt?’

Aria fronste haar wenkbrauwen en nam plaats op een lavendelkleurig kussen op de grond. ‘Ik weet niet...’

‘Waarom niet?’ Ali’s blik ging naar een pluchen poppenkastpop in de vorm van een varkentje die uit Aria’s paarse tricot tas piepte. Aria zoude altijd de mafste dingen met zich mee: speelgoedbeestjes, losse bladzijden die ze uit oude boeken had gescheurd en ansichtkaarten van plaatsen waar ze nog nooit was geweest.

‘Ga je door hypnose geen dingen zeggen die je eigenlijk niet wilt zeggen?’ vroeg Aria.

‘Is er dan iets wat je ons niet wilt vertellen?’ reageerde Ali. ‘En waarom neem je dat varkentje nog steeds overal mee naartoe?’ Ze wees ernaar.

Aria haalde haar schouders op en pakte het pluchen varkentje uit haar tas. ‘Mijn vader heeft Pigtunia voor me meegebracht uit Duitsland. Ze geeft me advies over mijn liefdesleven.’ Ze stak haar hand in de poppenkastpop.

‘Je gaat met je hand in zijn kont!’ gilde Ali, en Emily begon te

giechelen. ‘Trouwens, waarom zou je iets willen meeslepen wat je van je *vader* hebt gekregen?’

‘Dat is niet grappig,’ snauwde Aria, en ze draaide zich met een ruk om naar Emily.

Iedereen zweeg even, en de meisjes keken elkaar uitdrukkingloos aan. Dit was de laatste tijd vaker gebeurd: iemand – meestal Ali – zei iets en een ander raakte van streek, maar ze durfden geen van allen te vragen wat er in vredesnaam aan de hand was.

Spencer verbrak de stilte. ‘Je laten hypnotiseren, eh, klinkt een beetje raar.’

‘Daar weet jij niks van,’ zei Alison snel. ‘Kom op, dan doe ik jullie allemaal tegelijk.’

Spencer plukte aan de tailleband van haar rokje. Emily blies lucht tussen haar tanden door. Aria en Hanna wisselden een blik. Ali kwam altijd op de proppen met dingen die ze moesten proberen – vorige zomer hadden ze paardenbloemzaadjes gerookt om te kijken of ze ervan zouden gaan hallucineren, en afgelopen herfst waren ze gaan zwemmen in Pecks Pond, ook al was daar ooit een lijk in het water gevonden – maar het probleem was dat ze de dingen waarmee Alison kwam aanzetten vaak helemaal niet wilden proberen. Ze waren allemaal dol op Ali, maar soms konden ze haar niet uitstaan – omdat ze zo bazig was en ze hen in haar greep had. Soms voelden ze zich in haar aanwezigheid... niet echt. Als marionetten die door Ali werden bespeeld, bij elke beweging die ze maakten. Ze zouden stuk voor stuk willen dat ze eens één keer nee tegen Ali durfden te zeggen.

‘Toe nou!’ zei Ali poeslief. ‘Emily, jij wilt wel, hè?’

‘Eh...’ Emily’s stem haperde. ‘Nou...’

‘Ik doe het wel,’ kwam Hanna tussenbeide.

‘Ik ook,’ volgde Emily al snel.

Spencer en Aria knikten met tegenzin. Alison knipte tevreden alle lichten uit en stak een heleboel zoete vanillekaarsjes aan die op de salontafel stonden. Toen deed ze neuriënd een stapje achteruit.

‘Oké allemaal, ontspan je,’ zei ze op zangerige toon, en de

meisjes gingen in een kring op het kleed zitten. ‘Je hartslag wordt langzamer. Denk aan rustgevende dingen. Ik tel terug vanaf honderd, en zodra ik je aanraak, ben je in mijn macht.’

‘Griezelig.’ Emily lachte zwakjes.

Alison begon: ‘Honderd, negennegentig, achtennegentig...’

Tweëntwintig...

Elf...

Vijf...

Vier...

Drie...

Ze raakte Aria’s voorhoofd aan met het vlezigste gedeelte van haar duim. Spencer rechtte haar opgetrokken benen. Aria trok even met haar linkervoet.

‘Twee...’ Ze raakte langzaam Hanna aan, en toen Emily, en daarna ging ze door naar Spencer. ‘Eén.’

Spencers ogen vlogen open voordat Alison bij haar was. Ze sprong op en rende naar het raam.

‘Wat doe je nou?’ fluisterde Ali. ‘Je verpest het helemaal.’

‘Het is hier te donker.’ Spencer ging op haar tenen staan om de gordijnen open te doen.

‘Niet waar.’ Alison liet haar schouders hangen. ‘Het moet juist donker zijn. Zo hoort dat.’

‘Kom op, dat is onzin.’ Het gordijn bleef steken; Spencer maakte een kreunend geluidje toen ze het opentrok.

‘Wel waar, ze moeten dicht.’

Spencer zette haar hand in haar zij. ‘Ik wil dat het hier licht is. Misschien wil iedereen dat wel.’

Alison keek naar de anderen. Ze hadden allemaal hun ogen nog gesloten.

Spencer zei fel: ‘Jij hoeft niet altijd je zin te krijgen.’

Alison lachte kort en kwaad. ‘Doe die gordijnen dicht!’

Spencer rolde geërgerd met haar ogen. ‘Jezus mens, neem even een pilletje.’

‘Jij vindt dat ik een pilletje moet nemen?’ vroeg Alison dwingend.

Spencer en Alison keken elkaar een tijdje fel aan. Het was een van die onzinnige ruzies die ook konden gaan over de vraag wie het nieuwste polojurkje van Lacoste het eerst had gezien bij Neiman Marcus, of de vraag of honingkleurige highlights te opzichtig waren, maar eigenlijk ging het om iets anders. Iets veel belangrijkers.

Uiteindelijk wees Spencer naar de deur. ‘Eruit.’

‘Mij best.’ Alison beende naar buiten.

‘Mooi!’ Maar na een paar tellen ging Spencer haar achterna. De blauwige avondlucht was roerloos, en in het huis van haar ouders brandde geen licht. Het was stil – zelfs de krekels maakten geen geluid – en Spencer kon zichzelf horen ademen. ‘Wacht even!’ riep ze na een tijdje, en ze smeed de deur dicht. ‘Alison!’

Maar Alison was weg.

Toen ze de deur hoorde dichtslaan, deed Aria haar ogen open. ‘Ali?’ riep ze. ‘Jongens?’ Geen antwoord.

Ze keek om zich heen. Hanna en Emily zaten onderuitgezakt op het kleed. Aria liep de veranda op. Niemand. Op haar tenen sloop ze naar de rand van Ali’s tuin. Het bos strekte zich voor haar uit en alles was stil.

‘Ali?’ fluisterde ze. Niets. ‘Spencer?’

Binnen wreven Hanna en Emily in hun ogen. ‘Ik heb zo raar gedroomd,’ zei Emily. ‘Ik bedoel, het moet wel een droom zijn geweest. Het ging heel snel. Alison viel in een heel diepe put en er stonden allemaal gigantische planten.’

‘Dat heb ik ook gedroomd!’ riep Hanna uit.

‘Echt?’ vroeg Emily.

Hanna knikte. ‘Nou ja, min of meer. Er kwam een grote plant in voor. En volgens mij zag ik Alison ook. Het kan ook haar schaduw geweest zijn – maar zij was het in ieder geval.’

‘Tjéé,’ fluisterde Emily. Ze staarden elkaar met grote ogen aan.

‘Jongens?’ Aria kwam weer binnen. Ze zag lijkbлек.

‘Is er iets?’ vroeg Emily.

‘Waar is Alison?’ Aria fronste haar voorhoofd. ‘En Spencer?’

‘Dat weten we niet,’ zei Hanna.

Precies op dat moment kwam Spencer weer binnengestormd. Ze sprongen allemaal op. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Waar is Ali?’ vroeg Hanna zachtjes.

‘Weet ik niet,’ fluisterde Spencer. ‘Ik dacht... Ik weet niet.’

De meiden vielen stil. Ze hoorden alleen de takken van de bomen die langs het raam schraapten. Het klonk alsof iemand met haar lange nagels over een bord kraste.

‘Ik geloof dat ik naar huis wil,’ zei Emily.

De volgende ochtend hadden ze nog steeds niets van Alison gehoord. Ze belden elkaar om het te bespreken, een vierpersoons- in plaats van het gebruikelijke vijfpersoonsgesprek.

‘Zou ze kwaad op ons zijn?’ vroeg Hanna. ‘Ze deed de hele avond al raar.’

‘Waarschijnlijk zit ze bij Katy,’ zei Spencer. Katy was een van Ali’s hockeyvriendinnen.

‘Of misschien bij Tiffany? Dat meisje van het zomerkamp,’ deed Aria een duif in het zakje.

‘Ze zal het wel naar haar zin hebben,’ zei Emily zachtjes.

Een voor een werden ze gebeld door mevrouw DiLaurentis, die vroeg of ze iets van Ali hadden gehoord. In het begin verzonnen ze allemaal een smoesje voor haar. Dat was de ongeschreven regel: ze hadden een smoes verzonnen voor Emily toen die in het weekend na elf uur ’s avonds thuis naar binnen was geslopen; ze hadden de waarheid verdraaid voor Spencer toen zij de Ralph Lauren-jas van Melissa had geleend en hem per ongeluk in de trein had laten liggen, enzovoort. Maar nadat ze het gesprek met mevrouw DiLaurentis hadden beëindigd, kregen ze stuk voor stuk een zuur gevoel in hun maag. Het voelde alsof er iets verschrikkelijk mis was.

Die middag belde mevrouw DiLaurentis weer, deze keer in paniek. Tegen de avond had de familie DiLaurentis de politie gebeld, en de volgende ochtend stond het normaal gesproken zo onberispelijke gazon van het gezin vol met politieauto’s en

nieuwswagens. Het was de natte droom van de lokale nieuwszender: een mooi, rijk meisje, zoekgeraakt in een van de veiligste, welvarendste steden van het land.

Hanna belde Emily nadat ze naar de eerste nieuwsuitzending over Ali had gekeken. ‘Heeft de politie jou vandaag onder-vraagd?’

‘Ja,’ fluisterde Emily.

‘Mij ook. Je hebt toch niks gezegd over...’ Ze zweeg even. ‘Over het Jenna-verhaal, hè?’

‘Nee!’ riep Emily uit. ‘Hoezo? Denk je dat ze iets weten?’

‘Nee... dat kan niet,’ fluisterde Hanna na een aarzeling. ‘Wij zijn de enigen die het weten. Wij vieren... en Alison.’

De politie ondervroeg de meisjes – en verder zo’n beetje heel Rosewood, van Ali’s gymleraar tot de jongen van wie ze ooit sigaretten had gekocht. Het was de zomer voor het tweede schooljaar; als meisje hoorde je dan te flirten met oudere jongens, op feestjes aan het zwembad; je hoorde bij vriendinnen in de tuin maïskolven te eten of de hele dag te shoppen in het winkelcentrum. In plaats daarvan lagen ze in hun eentje te huilen in hun hemelbed of staarden ze nietsziend naar hun met posters behangen muren. Spencer ruimde als een bezetene haar kamer op en ging in gedachten na waarover haar ruzie met Ali nu écht was gegaan, en ze dacht aan de dingen die zij van Ali wist waarvan de anderen geen weet hadden. Hanna lag urenlang op de vloer in haar slaapkamer en verstopte de lege chipszakken onder haar matras. Emily bleef maar piekeren over een brief die ze Ali vlak voor haar verdwijning had gestuurd. Had Ali die nog ontvangen? Aria zat aan haar bureau met Pigtunia. Langzaam maar zeker begonnen de meisjes elkaar minder vaak te bellen. Alle vier werden ze gekweld door dezelfde gedachten, maar ze hadden elkaar niets meer te zeggen.

De zomer ging over in het nieuwe schooljaar, en weer in de volgende zomer. Nog steeds geen Ali. De politie bleef zoeken – maar nu in stilte. De media verloren hun belangstelling en hielden zich inmiddels bezig met een drievoudige moord in Center

City. Zelfs het gezin DiLaurentis vertrok uit Rosewood, bijna tweeënhalft jaar na de verdwijning van Alison. En ook bij Spencer, Aria, Emily en Hanna veranderde er iets. Als ze nu door Ali's oude straat kwamen en naar haar huis keken, begonnen ze niet meer onmiddellijk te snotteren. Nee, ze voelden nu iets anders.

Opluchting.

Natuurlijk, Alison was *Alison*. De schouder om bij uit te huilen, de enige van wie je het goedvond dat ze de jongen op wie je een oogje had opbelde om uit te vissen of hij jou ook leuk vond, en de vriendin die de knoop doorhakte over de vraag of je in je nieuwe spijkerbroek een dikke kont had. Maar het groepje was ook bang voor haar geweest. Ali wist meer over hen dan wie dan ook, ook de vervelende dingen die ze voorgoed wilden begraven – als een lijk. Het was een afschuwelijke gedachte dat Ali misschien wel dood was, maar... als dat zo was, waren hun geheimen in ieder geval veilig.

En dat waren ze. Althans, drie jaar lang.

I

SINAASAPPELTJES, PERZIKJES EN LIMOENTJES, O LÀ LÀ!

‘Het huis van DiLaurentis is eindelijk verkocht,’ zei de moeder van Emily Fields. Het was zaterdagmiddag en mevrouw Fields zat aan de keukentafel, haar bril met multifocale glazen op het puntje van haar neus, rustig de rekeningen te sorteren.

Emily voelde de Vanilla Coke die ze zat te drinken in haar neus borrelen.

‘Ik geloof dat er weer een meisje van jouw leeftijd is komen wonen,’ ging mevrouw Fields verder. ‘Ik wilde vandaag dat mandje gaan afgeven. Misschien kun jij het in mijn plaats doen?’ Ze wees naar een monsterlijk, in cellofaan verpakt geval dat op het aanrecht stond.

‘Jezus mam, écht niet,’ antwoordde Emily. Sinds haar moeder vorig jaar was gestopt met lesgeven aan de basisschool had ze zichzelf uitgeroepen tot het onofficiële welkomstcomité van Rosewood. Ze verzamelde lukraak een hoop rommel – gedroogd fruit, van die platte dingen waarmee je deksels van potten kon draaien, keramieken kippen (Emily’s moeder was bezeten van kippen), een gidsje met de hotels in Rosewood; van alles en nog wat – en vulde daarmee een rieten mand. Ze was de doorsnee moeder-in-een-buitenwijk, maar dan zonder grote terreinwagen. Dat vond ze opzichtige benzineslurpers, dus reed ze in een o zo praktische Volvo-stationcar.

Mevrouw Fields stond op en woelde met haar hand door Emi-

ly's haar, dat was gebleekt door het chloorwater. 'Vind je het moeilijk om erheen te gaan, lieverd? Misschien moet ik Carolyn maar sturen.'

Emily keek even naar haar zus Carolyn, die een jaar ouder was dan zij. Ze lag languit in de relaxfauteuil in de zitkamer naar *Dr. Phil* te kijken. Emily schudde haar hoofd. 'Nee, laat maar. Ik doe het wel.'

Emily mocht dan zo nu en dan klagen en geërgerd met haar ogen rollen, als het erop aankwam, deed ze alles wat haar moeder haar vroeg. Ze haalde achten en negens, was viervoudig staatskampioene vlinderslag en een megagehoorzame dochter. Zich aan de regels houden en verzoekjes inwilligen ging haar gemakkelijk af.

Bovendien wilde ze diep in haar hart graag een reden hebben om Alisons huis weer eens vanbinnen te zien. Het leek wel of de rest van Rosewood de draad weer had opgepakt na de verdwijning van Alison drie jaar, twee maanden en twaalf dagen geleden, maar voor Emily gold dat niet. Zelfs nu nog kon ze niet naar het jaarboek van school uit die tijd kijken zonder zich als een balletje te willen oprollen. Soms, op regenachtige dagen, las Emily de oude briefjes van Ali nog eens terug, die ze bewaarde in een Adidas-doos onder haar bed. Ze had zelfs nog de Citizens-ribbroek die ze van Ali had mogen lenen; die hing aan een houten hanger-tje in haar kast, ook al was hij haar inmiddels veel te klein. De afgelopen drie eenzame jaren in Rosewood had ze verlangd naar een vriendin zoals Ali, maar waarschijnlijk zou ze die nooit meer krijgen. Ali mocht dan niet de perfecte vriendin zijn geweest; ondanks haar tekortkomingen was ze moeilijk te vervangen.

Emily stond op en pakte de sleutels van de Volvo van het haakje naast de telefoon. 'Ik ben zo terug,' riep ze toen de voordeur achter haar dichtviel.

Het eerste wat ze zag toen ze stopte voor Alisons oude victori-aanse huis, aan het begin van de met bomen omzoomde straat, was een enorme berg troep op het trottoir, met een bordje erbij